

Sophie Clairová

Vánoce v Paříži

Najdou lásku
v zasněženém městě?

Vánoce v Paříži

Vyšlo také v tištěné verzi

Sophie Clairová

Vánoce v Paříži – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Vánoce v Paříži

Sophie Clairová

Fortuna
Libri

Original title: This Christmas in Paris
First published in Great Britain in 2023
by Hodder & Stoughton An Hachette UK company

Copyright © Sophie Claire, 2023
Translation © Zuzana Lalíková, 2024

Cover Illustration © Joanna Kerr 2022
Cover Design by Natalie Chen

Odpovědná redaktorka: Mgr. Erika Hanáčková
Jazyková korektura: Šárka Marčanová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024
www.fortunalibri.cz

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné verze 978-80-7546-624-2
ISBN e-knihy 978-80-7546-648-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7546-649-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7546-650-1 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Julii Corallové

„Pokud nemáš co říct pěkného, raději mlč.“
vaše máma

1

Carys

Carys se právě rozloučila se svou kamarádkou Natashou, v jejímž květinářství zakoupila květináč velkokvětých kopretin, a zamířila do pekařství na opačné straně ulice. Právě vstoupila do silnice, když se zpoza rohu se skřípěním brzd vynořilo auto.

Ztuhla, když motor auta hlasitě zařval. Střelila pohledem po vozu, který se k ní řítí, a květináč upustila.

„Paní učitelko Bellová?“

Mysl se jí zastavila hrůzou a zas a znovu si před očima přehrávala dřívější nehodu. Osvětlovaly ji reflektory auta, které se vymklo kontrole. Stékající krev a její prsty, jimiž pevně svírala volant. Náraz kovu o kov, při kterém jí hlava odletěla vzad. Nemocniční pokoj, tváře zdravotníků, kteří se nad ní skláněli, ostré zářivky, do nichž mžourala –

„Paní učitelko Bellová?“

Někdo ji zatahal za paži. Několikrát zamrkala. Výjev před jejíma očima vybledl. Hleděla do obličeje své bývalé žákyně.

Chvilí jí trvalo, než si vybavila její jméno. Jessie Mallardová. Byla ještě maličká, když ji Carys učila. Teď muselo dívce být kolem dvanácti let. Carys byla letos třídní učitelkou jejího mladšího bratříčka Stephena.

„Není vám nic, paní Bellová?“ zeptala se Jessiina máma.

Carys ztěžka polkla. Jessie i její maminka se zastavily a Carys si uvědomila, že ji zvědavě pozorují i další kolemjdoucí. Zrudla a utáhla si šátek. Sytě rudý satén ji na krku příjemně chladil.

To už k ní z květinářství doběhla Natasha. Lapala po dechu. „Carys, co se stalo?“ vyhrkla.

„Já... Ty... Neviděla jsi?“ vykoktala. „To auto jelo moc rychle.“

„Ano, to jelo,“ souhlasila Jessiina máma. „Už je ale pryč.“ Po-plácala Carys po paži.

Její dcera mezitím zvedla květináč s kopretinami. Zemina se z něj vysypala na silnici. Kruci. Carys je koupila pro svou nejlepší kamarádku Liberty. Říkala si, že by se květiny vyjímalý na zápra-ží jejich domku U Motýlice.

„Pojď se mnou do obchodu,“ vybídla ji Natasha. „Uvařím ti čaj. Jsi v šoku.“

Carys bylo zle už jen z té představy, a tak zavrtěla hlavou. „Nic mi není,“ ujistila kamarádku, ovšem to už pod ní poklesly nohy. Natasha ji na poslední chvíli zachytila a podepřela ji, než Carys opět získala rovnováhu.

„Vidím, že je,“ namítla Natasha. „Pojď se mnou. Posadíš se vzadu a odpočineš si.“

Dav shromážděný na ulici každým okamžikem narůstal. Cítila na sobě jejich oči. „Dobře,“ souhlasila Carys. „Sklenice vody by mi pomohla.“

Ještě o dvacet minut později se celá třásla.

„V obchodě už nikdo není,“ oznámila Natasha, která právě obsloužila zákazníka a vrátila se do zadní místnosti. Otřela si ruce do zástěry. „Mám zajít pro Liberty?“ zeptala se a kývla k obchodu s látkami Knoflíková dírka, kde Carysina kamarádka pracovala.

„Je doma,“ odpověděla Carys. „Vzala si dneska volno, protože tenhle týden vedla několik večerních workshopů.“

Natasha se posadila. „Jak ti je?“

Carys sevřela v dlaních šálek s čajem. „Jsem vyděšená.“ Zastě- nala. „Nevím, co se stalo. Zahlédla jsem to auto a najednou jako bych se vrátila v čase.“

„K té nehodě?“ Natashiny modré oči zjihly soucitem.

Carys přikývla a napila se čaje. Byl tak přeslazený, až sebou trhla a šálek odložila. Instinktivně si nahmatala jizvu na zátylku a ujistila se, že ji má schovanou pod šátkem. Poté ukázala na ulici. „Ale on *opravdu* jel příliš rychle, ne? Bylo to od něj lehkovážné – a ještě přímo ve vesnici.“

Její kamarádka naklonila hlavu, jako by vážila slova. „Ano, jel o něco rychleji.“

„Copak jsi neslyšela, že mu skřípaly pneumatiky? Ztratil nad vozem kontrolu. V zatáčce málem dostal smyk.“

Chvilí bylo ticho a pak Natasha odpověděla: „Byla jsem v obchodě, tak těžko říct.“

Carys si uvědomila, že s ní její kamarádka jedná taktně. Když tak nad tím zážitkem přemýšlela, uvědomila si, že nikdo jiný na ulici nevypadal vyděšeně. Všichni do jednoho na ni však ustaraně zírali, protože reagovala tak přehnaně. Možná že to auto skutečně nejelo zas tak rychle. Třeba jenom panikařila.

„Ach, to ne.“ Schovala obličej do dlaní. „Kdy to přestane?“

„Vzpomínky?“

„Doktoři říkali, že se mi časem přestanou vracet, ale už je to víc než rok.“ Vybavila si Jessiin úzkostný výraz. „A brzy si o tom, že jsem přímo na Hlavní dostala záchvat paniky, bude vykládat celá vesnice.“

„Nedělej si s tím starosti,“ uklidňovala ji Natasha a mávla rukou. „Všem nám na tobě záleží, Carys. Pokud o tobě budou mluvit, tak jen proto, že si o tebe dělají starosti.“

Věděla, že má její kamarádka pravdu. Skutečně jim na Carys záleželo. Carys však o jejich obavy nestála. Chtěla se jen vrátit k životu, jaký vedla před nehodou, kdy ještě bylo všechno normální.

Natasha se zeptala: „Mám zavolat Liberty, aby pro tebe přijela?“

„Ne!“ vyhrkla Carys. „Opravdu mi nic není. Zvládnu to autem sama.“

„Pokud to tak chceš.“

„Děkuju za čaj, Nat.“ Zvedla květináč a umačkala zeminu, aby v něm kopretiny lépe držely.

„Na,“ nabídla Nat a podala jí jiný květináč. „Vezmi si místo toho tenhle.“

„Jenže tenhle poškozený už neprodáš.“

„Ale prodám,“ namítla Natasha. „Potřebuje jen trochu lásky a bude zas jako nový. Stejně jako ty. Hlavně se dneska šetří, ano?“

Když Carys zastavila před domem, vzpomněla si, jak se po návratu z nemocnice opájela světem. Jak se jí líbil malý domek na lesní mýtině. Jak se kochala obláčky kouře, který stoupal z komína. Jak je u dveří vítal štěkáním Libertyin černý labrador Charlie. Vzpomínala na ptačí zpěv, vůni lesa i praskání dřeva v krbu – i dnes bylo vše tak, jak si pamatovala.

Dokud se z kuchyně nevynořil Libertyin nový přítel Alex a nepřivítal ji tradičním polibkem na obě tváře.

Vzpomínku zahнала, zvedla květináč s kopretinami a šla dál.

„Jsi celá?“ zeptala se Liberty, která přiběhla do haly, ještě než za sebou Carys stihla zavřít dveře. „Volala mi Nat. Říkala –“

„Ano. To jen nějaký blbec jel moc rychle. Překvapilo mě to, nic víc. Na,“ řekla a předala kamarádce květiny. „Napadlo mě, že by se hezky vyjímaly na zápraží.“

„Jsou nádherné. Děkuju, Car.“ Liberty přejela prsty po květech. Když však vzhlédla, mračila se. „Nat říkala, že se ti vrátily vzpomínky na tu nehodu.“

„Nemysleme na to. Co máš na večer v plánu? Vyrazíš do města?“

„Chtěla bys?“ Libertyin výraz prozrazoval, že sama nic takového v úmyslu neměla.

„Proč ne? Koneckonců je sobota.“

Liberty si zastrčila pramen rudých vlasů za ucho. „No, jde o to, že nám chce Alex uvařit večeri. I pro tebe,“ dodala spěšně, „pokud bys chtěla.“

Carys skryla své zklamání. Cítila se provinile. Jistěže si Liberty s Alexem chtěli udělat romantický večer. „Ne,“ odpověděla

a přiměla se k úsměvu. „Ale děkuju. Tak já... No... Zastavím se za mámou. Už jsem tam dlouho nebyla.“

„Určitě ti to nevádí?“

„Určitě ne. Naopak myslím, že u ní asi přespím. Aspoň budete mít soukromí.“ Setřela prach z rámečku kousek od ní. Na fotografii byly zachycené Carys s Liberty na sněhu. Její hnědá pleť a Libertyiny zrzavé vlasy v zimním slunci zářily a obě se zešíroka usmívaly.

„Ach, Car, to přece není nutné –“

„Chci to,“ ujistila kamarádku a objala ji. Liberty voněla po čerstvě posečené trávě.

„Určitě jsi v pořádku, Car? Ty záblesky vzpomínek musí být pěkně děsivé.“

Skutečně ji děsily, avšak nikdy by to nepřiznala. Znamenalo by to poddat se strachu a to nechtěla dovolit. „O nic nejde, Lib. Zapomeň na to.“

Přežila nejhorší, ovšem hlavní slovo bylo „přežila“. A teď chtěla jít v životě dál. Byla odhodlaná hodit tu nehodu za hlavu.

Jenže občas jí to připadalo nemožné – jako třeba dnes, kdy se minulost a přítomnost opět setkaly a všichni na ni hleděli se soucitem... nebo hůř, s lítostí.

„Carys!“ zvolala její máma Jamila, když otevřela dveře. Ihned svou dceru objala. „Moje překrásná holčičko. Tak ráda tě vidím. Jak se máš? Doufám, že se nepřemáháš.“

Carys pevně stiskla rty, aby potlačila své podráždění. Dělá to, jen protože jí na mně záleží, připomněla si. „Nic mi není, mami.“

Jamilu tím nepřesvědčila. Odhrnula si ofinu z očí a pozorně se na dceru zadívala. „Jak se mají Liberty s Alexem?“

„Dobře. Proč?“

Jamila povytáhla obočí, jako by jí nevěřila, a pak se vrátila do kuchyně, kde se v troubě pekla nějaká dobrota a na lince stála otevřená láhev vína. Jamila nalila Carys sklenici a společně se

posadily ke stolu. „Zeptala ses, jestli tu můžeš přespat, tak mě napadlo, jestli se třeba nepohádali.“

„Ne, to ne. Jen mají v plánu romantickou večeři, tak jsem jim chtěla dopřát prostor. Nevadí? Neruším tě?“ Její nejmladší bratr teprve nedávno vyletěl z hnízda, a tak si Carysina máma užívala nově nabytou svobodu a chystala se pustit do renovací na domě.

„Jistěže ne. Přece víš, že pokoj pro hosty je tu vždy volný.“ Máma se na ni upřeně zadívala. „Asi pro tebe není snadné, že si Alex našel novou přítelkyni.“

„Alex je moc milý,“ vyhrkla Carys. „A Lib je taky skvělá. Snad stokrát mě ujistili, že jsem v domě U Motýlice vždy vítaná...“ Zadívala se na starou skvrnu na podlaze – malý černý kroužek v místě, kde jeden z jejích bratrů upustil zápalku. Carys si vybavila, jak hned přiskočila, aby plamen uhasila, a potom mu vyhubovala. Od narození byla pro své tři bratry jako druhá máma. Asi proto si bez přemýšlení vybrala kariéru učitelky.

„Ale?“ vybědla ji Jamila.

Vzhlédla. „Jak víš, že tu je nějaké ‚ale‘?“

„Jsem tvoje máma, Carysko.“

Musela se usmát. „Připadám si tam navíc a asi...“ Zhluboka se nadechla. „Asi bych se měla odstěhovat.“

V matčiných hnědých očích se mihlo překvapení, ovšem rychle ho skryla. „No, víš, že sem vždycky můžeš přijít, ale příští týden tu nastoupí dělníci. Nějakou dobu tu bude prach a chaos.“

Carys zavrtěla hlavou. Bylo jí třicet a posledních deset let žila sama. Vrátit se do rodného domu by jí připadalo jako obrovský krok zpět. „Děkuju, mami, ale potřebuju svoji nezávislost.“

„Takže si budeš hledat byt tady ve vesnici?“

„Nevím. Willowbrook je malý. Moc pronájmů tu v nabídce není.“

„Tak v městě?“

Carys vlažně přikývla. „Možná.“

Jamila se natáhla přes stůl a dotkla se její ruky. „Jsi nešťastná, broučku?“

Carys prudce zvedla hlavu. Bylo to snad tak poznat? A *byla* opravdu nešťastná? „Ne,“ odpověděla. „Nejsem nešťastná...“

Nedokázala přesně popsat, jak se cítí. „Spíš mám pocit, jako by se svět dál točil beze mě.“

„No, taky to tak bylo. Ležela jsi půl roku v kómatu. To je dlouhá doba.“

Za tu dobu se toho stalo tolik. Nejen že se Liberty seznámila s Alexem. Nedokázala přesně popsat, jak se cítí. A nešlo jen o to, že se Alex nastěhoval do domu U Motýlice. Pořádně se napila vína.

Jamila si povzdechla. „Určitě to pro tebe není snadné. Tolik se toho během tvého pobytu v nemocnici změnilo.“

Nepřekvapilo ji, že po letech práce sociální pracovnice se její máma vyzná v lidech. A Carys věděla, že k ní může být upřímná, protože ji nikdy nebude soudit. Jak by ale mohla svoje emoce vysvětlit, když jim sama vůbec nerozuměla? „Asi se dá říct, že si na to začínám zvykat.“

„A zvykáš si i na Alexe?“

Carys si rozpačitě poposedla. „Vím, že to asi bude znít ošklivě, ale když je teď Liberty s Alexem, už si tam nepřipadám jako doma.“

Máma ji poplácala po ruce.

„Moc to Lib přeju,“ dodala Carys. „Opravdu moc...“

„Ale?“

Po pravdě jí to trochu... vyčítala. Nenáviděla se za to a cítila se jako sobec, ale nic se tím nezměnilo. Stejně si připadala odstrčená. Přebytečná. „Ale neměla jsem čas si na takovou změnu zvyknout. V nemocnici jsem se probudila a Alex byl u mě a držel ji za ruku.“ A Liberty jí nemusela ani říkat, jak hluboké city k tomu Francouzovi chová. Bylo to na ní vidět. Právě proto Carys nic neřekla ani se nepokusila jejich vztah překazit. Chtěla, aby byla její nejlepší kamarádka šťastná. Byla nadšená, když zjistila, že Liberty našla muže, kterého milovala a jenž jí byl naprosto oddaný. Pocity,

které z toho Carys měla, byly čistě její problém. Potřebovala je jen zpracovat.

„Dům U Motýlice je na nás tři moc malý.“

Víc než co jiného jí chyběly večery, které s Liberty trávily spolu. Dívaly se na filmy, nebo si jen povídaly, navzájem se jedna druhé svěřovaly a snily o budoucnosti. Jejich blízkost jí chyběla.

Jenže teď potřebovali blízkost i Liberty s Alexem. Carys to chápala. Dnes přespí u mámy, jenže to nebylo dlouhodobé řešení.

Jamila se na ni zamyšleně zadívala. „Je to těžké, broučku, ale dalo se to čekat. Dřív nebo později by jedna z vás někoho poznala.“

„Já vím.“

„Tak co budeš dělat?“ Jamila jim dolila sklenice. „Jak chceš najít svoje štěstí?“

Carys zamyšleně svraštila obočí. „To zatím nevím, mami. Musím to vymyslet.“

„Paní učitelko? Paní učitelko?“

„Chvilku, Stephen.“

Carys se dál soustředila na seznam jmen. Potřebovala si být jistá, že jsou všichni žáci přihlášení.

„Paní učitelko?“ Stephen seděl na okraji židle tak napjatý, až v obličeji zrudl – očividně se nemohl dočkat, až se s ní podělí o víkendové novinky.

Carys na to byla dávno zvyklá. V pondělí ráno bylo v její třídě plné pětiletých žáčků vždycky rušno. Hned jak dodělala práci, s úsměvem ho vybídla: „Dobře, Stephene. Tak co zajímavého nám chceš povědět?“

Klučík v tu chvíli vyskočil ze židle jako čertík z krabičky. „Máma říkala, že vás v sobotu viděla ve vesnici.“

Carys ihned opadl úsměv. Chtěla mu odpovědět, to už ale chlapeček nadšeně pokračoval: „Prý jste se bála, protože kolem vás jelo rychle auto, a pustila jste kytky na silnici a moje sestra je musela zvednout a pak jste málem omdlela.“

Někdo zalapal po dechu. Jiné dítě se zahihňalo.

„Jste v pořádku, paní učitelko? Máma se o vás bála.“

Sevěřelo se jí srdce. Carys si odkašlala. „Ano, Stephene. Nic mi není. Děkuju.“

Všichni žáci ji upřeně pozorovali. Dojalo ji, že si o ni dělají starosti, a zároveň ji to trochu zneklidňovalo. „Nemusíte se obávat. Jen jsem se toho auta lekla –“

„Protože jste měla tu nehodu?“ zeptal se jí Stephen.

„Ano, trochu. Ale –“

„Ale už je vám líp, ne, paní učitelko?“ zeptala se jedna z holčiček.

Carys polkla. „Ano, Lucy. Už jsem v pořádku.“ Tleskla a změnila téma. „Dobře, pustíme se do práce. Otevřete si cvičebnice, prosím.“

Učebnu naplnilo šustění otevíraných batohů a knih. Byla ráda, že se může vrátit k učení. Sotva však přešla místnost, zaslechla, jak Stephen hlasitě šeptá svému spolusedícímu: „Máma říkala, že to auto ani nejelo moc rychle..“

Později téhož dne stála Carys v čele učebny. Dvacet sedm pětiletých dětí v kratáscích a tričkách se na ni usmívalo a čekalo na další instrukce.

„Představte si, že jste sloni,“ vybídla je. „Že jste velcí a vysocí. Obrovští! Že máte místo nosu chobot.“ Mávla paží jako sloním chobotem a začala tvrdě dupat.

Děti ji napodobily a začaly troubit jako sloni a dupat po celé hale. I v tom hluku ovšem Carys pořád myslela na víkendový rozhovor s mámou a na všechny ty nepřijemné emoce, které v ní za posledních několik měsíců od návratu z nemocnice sílily.

Jsi nešťastná? Jak by mohla být nešťastná, když byla ráda, že přežila? Když jí lékaři řekli, že je zázrak, že se plně uzdravila? Když se mohla věnovat práci, kterou milovala, obklopená lidmi, které znala celý život? Nemohla být nešťastná. A přesto nedokázala popsat, jak se cítí.

Carys se zastavila a děti s ní. Když se všichni utišili, zašeptala: „A teď si představte, že jste úplně maličký mraveneček v obrovské džungli. Jaké to je být menší než lísteček?“

Děti se zahihňaly a dřeply si. Úplně se do cvičení pohroužily.

A pak Carys rozpažila. „A teď jste ptáček. Jaké to je létat vysoko po obloze a dívat se dolů na zem?“ Kývla k oknu, za nímž se na modré obloze převalovaly načechrané mraky. „Jaké to je létat? Jaké je nechat se unášet větrem? A kam byste odletěli?“

Děti vyskočily na nohy, roztáhly ruce a začaly předstírat, že plachtí po obloze. Carys však byla náhle myšlenkami jinde. Nedokázala odtrhnout oči od oblohy. Náhle ji lákalo vznést se k oblakům. Ke svobodě. Co tam čeká? Daleko od vesnické školy, v níž pracovala posledních téměř deset let?

Zvedla se v ní obrovská potřeba roztáhnout křídla, cítit vítr ve tváři a spatřit svět z jiné perspektivy.

Konečně si uvědomila, co je ten pocit, který nedokázala tak docela popsat.

Byla neklidná.

Odrhla pohled od okna, když v pět hodin nakoukla do učebny její kolegyně Suzie. „Pořád jsi tu?“

Carys poplácala hromádku cvičebnic písma, které známkovala. „Už jsem skoro hotová.“

Suzie k ní došla. „V poslední době tu býváš přes čas. Snad ne proto, že se ti nechce domů.“

„Ne,“ vyhrkla Carys a začervenala se. „No, možná. Mám trochu pocit, že bych měla dopřát Liberty a Alexovi prostor.“

Suzie se posadila na roh stolu. Zvedla tužku a zakroutila jí jako mažoretka. „Je všechno v pořádku?“

Carys si povzdechla. Neustále všechny ujišťovala, jestli je v pořádku. „Kéž by se mě na to přestali všichni ptát! Jen se mi vrátila jedna vzpomínka na nehodu. Nic víc. Přece to není –“

„Brzdi!“ Suzie s úsměvem zvedla ruce.

Carys se kousla do rtu. Kéž by jen mohla vrátit čas. Nebo utéct někam, kde nikdo o její nehodě neví. Kde by se k ní chovali normálně. „Promiň, Suzie. Víím, že to myslíš dobře, ale sobota byla výjimka. To auto se tam –“

„O tom jsem nemluvila.“

„Aha.“

„Myslela jsem tady – v práci. Jsi ráda zpátky? Občas mi totiž připadá, že nejsi tak...“ Zdálo se, že se snaží pečlivě vybírat slova. „... nadšená jako dřív.“

Aha. Carys se opřela. Copak to na ní bylo tak vidět?

„Nechápej mě špatně,“ dodala Suzie rychle. „Pořád jsi skvělá učitelka a všichni jsme nadšení, že ses vrátila, ale, no, mám takový pocit, jako bys do toho už nedávala srdce.“

V prázdné třídě se rozhostilo ticho, jen z chodby k nim doléhalo řinčení kovového kbelíku, v němž si uklízečka máchala mop na vytírání podlahy.

Suzie pokračovala: „Chtěla ses co nejdřív vrátit do práce, ale možná to nebyl dobrý nápad.“

Na tom, co říkala její kamarádka, něco bylo. „Suzie, máš někdy pocit, že ti práce učitelky... nestačí?“

„Jak to myslíš?“

„Že na tebe čeká někde něco jiného.“

„Nebaví tě učit?“

„Baví.“ Opřela se a kousla se do rtu. „Jen to už nemiluju jako dřív.“

„Aha.“

„Abych byla upřímná, nejde jen o práci. Najednou mám pocit, že mi nestačí vůbec nic.“

„Myslíš Willowbrook?“

„Taky. Ale i můj život celkově.“ Rozhlédla se po učebně zařízené maličkými židlemi a stoly. Místnost jí připadala malá. Vždycky byla malá. A Carys věděla, že to ona se změnila.

Připadala si jako Alenka v říši divů, kde snědla dort a najednou

narostla, až dosahovala ke stropu. Willowbrook pro ni byl domovem, ale teď – dotkla se jizvy pod šátkem – se dusila vším tím soucitem, lítostí a starostmi. „Potřebuju změnu,“ svěřila se kamarádce.

Suzie vykulila oči. „Jakou změnu?“

Carys nechtěla, aby si ji lidé dál spojovali s tou nehodou. Chtěla začít od nuly. Žít naplno a užívat si každíčkou vzácnou vteřinu.

Uvědomovala si však, že na to bude muset odjet z Willowbrook.

„Utéct.“ Zazubila se. Ta představa ji nadchla. „Výrazit za dobrodružstvím.“

2

Carys

„Cože?“ Liberty s očima jako dva velké hnědé talíře přišla „na zahradu.

V červnovém slunci voněl svěží vzduch a mezi stromy se neslo vzdálené klapání datla.

„Přece nemůžeš odjet,“ namítla Liberty. „Proč bys to dělala? Tady jsi doma.“

Carys se srdce sevřelo pocitem viny. Přesně jak čekala. „Jen mi připadá...“ Kousla se do rtu. Hledala správná slova, ale nechtěla svou kamarádku ranit. „... že je na to ta správná chvíle. Chci zažít něco nového. Roztáhnout křídla.“

Vyhнула se Libertyině pohledu a uhladila složenou deku, kterou měla přehozenou přes paži. Vzor hnědých a modrých trojúhelníků na smetanovém pozadí připomínal šípky. Liberty šila ty nejkrásnější deky. Moderní a sytě barevné.

„Ale přesně to jsme přece udělaly! Odletěly jsme do Ameriky. Viděly jsme New York, Los Angeles, Grand Canyon. Copak ti to nestačilo?“

Strávily měsíc na road tripu, o němž vždy snily, ale léta ho neuskutečnily kvůli Libertyině strachu z létání. Během Carysina pobytu v nemocnici se Liberty hodně změnila. Našla odvalu a létání tak bylo jen jedním ze strachů, které pokořila. Carys svou kamarádku za takový úspěch obdivovala. Ale teď se také potřebovala změnit. A hodně.

„Bylo to skvělé,“ souhlasila Carys. „Dostala jsem ale chuť cestovat. Chci vidět svět a získat nové zážitky.“

Věřila, že je to tak pro všechny nejlepší. Pokud odejde, Liberty a Alexův vztah bude mít prostor pro další růst. U srdce ji bodla závist, kterou se rozhodla nebrat na vědomí. Obešla shluk blankytně modrých kakostů.

„Tady?“ Ukázala na místo před dubem, kde Liberty ráda fotila propagační fotografie svých dek, aby je mohla zveřejnit na webové stránce vlastního obchodu. Carys měla za úkol deku držet – ačkoli občas jí s tím pomáhal i Alex.

Liberty jí naznačila, aby se posunula doleva. „Kam pojeděš?“

Pokrčila rameny. Kamkoli. „Přihlásila jsem se na hlídání domů ve Skotsku, na ostrově Wight a dalších místech.“

Rozložila deku a Liberty svým mobilem pořídila několik fotografií. V korunách stromů krákaly straky a po plotě přeběhly dvě veverka. Charlie zaštěkal a vyrazil za nimi.

„Hlídání domů?“

Carys vykoukla zpoza deky. „Však víš. Když jsou majitelé pryč –“

„Vím, co to je,“ skočila jí Liberty do řeči. „Ale proč tak najednou? Proč nezůstaneš u učení? Budeš tam úplně sama, Car. Samotu nesnášíš.“ Přistoupila, aby pořídila několik detailních záběrů, a zaostřila na trojúhelníky, stehy a lemy.

Vysoko nad nimi zazpíval kos.

Proč hlídat domy? To byla dobrá otázka. „Chci si odpočinout od učení. Chci změnu a napadlo mě, že tohle by mohl být dobrý začátek. Nepotřebuju na to žádnou kvalifikaci, nikdo po mně nechce žádné poplatky a měla bych čas přemýšlet. Rozhodnout se, co dál.“ Liberty skončila s focením a Carys s úlevou spustila paže. Přivinula si deku k hrudi.

„Neděláš to kvůli Alexovi, že ne?“ zeptala se Liberty.

Carys se napjala. „Ne. Jistěže ne! Díky vám jsem se tam cítila vítaná.“ Protože to byl její domov dřív než Alexův. To Alex by se tam měl cítit vítaný. Nemohl však za to, že měl osud s Carys jiné plány. Rozhlédla se po lese, našťvaná sama na sebe, že má už zas na krajíčku. Mrkáním slzy zahrnala.

„Ale?“ vyběhla ji Liberty.

To je ten problém, když máte kamarádku, která vás dobře zná – slyší i to, co neříkáte, a pozná, kdy něco tajíte.

Carys si jen přála, aby se mohla opět schovat za deku. K ničemu by to však nebylo. Liberty ji znala lépe než kdo jiný. „Vím, že to asi vyzní nevděčně, ale od nehody se ke mně všichni chovají tak... opatrně.“

Charlie k nim přiběhl.

„Opatrně?“

„Pořád se ujišťují, jestli jsem v pořádku, a ptají se, jak se cítím. Máma, všichni v práci, ve vesnici...“ Sklonila se, aby pohladila psa, který se jí otřel o nohu. Od nehody o ni měli všichni obrovskou starost.

„Protože jim na tobě záleží.“

„Já vím,“ vyhrkla. „Ale... už mám po krk toho, jak se mnou zacházejí v rukavičkách. A tak jsem si začala říkat, že chci zmizet. Odjet někam, kde budu úplně anonymní.“

„Ty?“ Liberty se zahihňala. „Zlato, nerada nosím špatné zprávy, ale na to, abys zmizela, máš až moc energie.“

Carys rozhodila paže, avšak zvažněla. „Jen přemýšlím, že kdybych odjela někam, kde mě nikdo nezná a neví o mé nehodě, mohla bych začít znovu. Víš, jak to myslím. Od nuly. Možná.“

Kousla se do rtu a čekala na kamarádkčinu reakci.

Šlo tu o její život, její plány a její budoucnost. Zároveň však stála o to, aby jí kamarádka to rozhodnutí schválila.

„Chápu tě,“ pověděla jí Liberty po chvíli. Hlas měla ztěžklý smutkem.

V tu chvíli opět zazpíval kos. Zazněl krátký trylek a opět utichl. Slyšela zpívat i další ptáky, ale ne tak výrazně jako toho kosa.

„Věřila jsem, že mě pochopíš. Lib, vím, že je to pro tebe asi šok, ale potřebuju to.“

Liberty si vytáhla z rukávu uvolněnou nitku. „Vůbec mě neber na vědomí. To jen...“ Ztěžka polkla, jako by se jí slova zadržela

v krku a nemohla ven. Sklopila zrak a promnula nitku mezi palcem a ukazovákem, až ji smotala do kuličky. „Už jednou jsem tě ztratila, Car. Bojím se, že tě ztratím zas.“

Carys vydechla. Doteď si ani neuvědomila, že dech tají. „To se nestane,“ oznámila rozhodně. „Ať pojedu kamkoli, budu na telefonu.“

Vždycky si všechno říkaly. Co se osobností týče, byly jako voda a oheň – Liberty byla tichá a držela se stranou, zatímco Carys byla upovídáná. Jejich přátelství bylo pevné jako skála. Byly jako sestry. Rodina.

Právě proto pro ni bude odjezd tak těžký.

Ovšem stejně jako každé dítě musí dospět a opustit domov, i Carys věděla, že to musí udělat. Musela odjet z Willowbrook.

„Nebude to stejné, Car. Vždycky jsme tu pro sebe byly.“

V Carys se zvedl příval lásky ke své kamarádce. „Teď jsi statečná a drsňačka. Už mě nepotřebuješ.“ *A máš Alexe*, pomyslela si.

Liberty několikrát zamrkala. Oči se jí leskly, a tak i Carys vyhrkly slzy. Kývla hlavou směrem k dece. „Máš už dost fotek?“

Liberty se na deku zadívala, jako by na ni úplně zapomněla. „Ještě to chce pár u kůlny. Podtrhne to hnědé tóny.“

Carys ji tam doprovodila. „Tady?“

„Ano, ale nech jeden z horních rohů přepadnout dopředu, aby byla vidět i zadní strana. To je ono.“ Liberty deku nafotila a zeptala se: „Proč se nepohlédneš po něčem ve městě? Víc by se to k tobě... hodilo.“

Carys v zamyšlení naklonila hlavu. „To bych asi mohla. Zatím jsem na nic vhodného nenatrefila, ale nikdy nevíš.“

Liberty odložila mobil. „Jak dlouho už hledáš?“ Z jejího tónu bylo zřejmé, že se cítí zrazená.

Carys přešlápla. Věděla, že musí přiznat pravdu. „Dva týdny.“ Jen chtěla prozkoumat možnosti a zjistit, jestli by ji něco zaujalo. Bylo to velké rozhodnutí, které nechtěla, ale ani nemohla

uspěchat. Ovšem čím víc inzerátů pročítala, tím nadšenější byla. „Je tu ještě jedna věc,“ dodala.

„Jaká?“

„Podala jsem ve škole výpověď. Angela říkala, že můžu odejít na konci pololetí.“ Ředitelka byla na jejich schůzce velice klidná, skoro jako by Carysino rozhodnutí očekávala.

Liberty spadla brada na zem. „Ale to je už za tři týdny!“

Carys rozpačitě přikývla. „Takže pokud narazím na zajímavou práci, můžu hned začít...“

Charlie začenal v trávě a Liberty ho nepřítomně pohládila. „Víš,“ podotkla, „vždycky jsem si myslela, že k tomuhle dojde.“

„K čemu?“ Carys ještě nikdy nikomu dům nehlídala. Milovala práci s dětmi a pozice učitelky ji uspokojovala – doteď. Občas přemýšlela, jestli na ní nehoda nezanechala následky, které lékaři ani s nejmodernějšími přístroji nezachytili. Kéž by se mohla vrátit ke svému starému já, kdy byla se svou prací spokojená.

Jenže to nešlo, a tak mohla jít jen kupředu.

Liberty odpověděla: „Že odjedeš z Willowbrook.“

„Neodjízdim. Jen si dávám pauzu.“ Složila deku napůl, a pak znovu, a pohládila smetanovou látku pošítou tmavě hnědými trojúhelníky. „Jak se tomuhle designu vlastně říká?“

„Líbí se ti?“

„Moc.“

„Je to klasika. Vzor letící husy.“

Chvíli na sebe přes deku mlčky hleděly. Pak se Carys zeptala: „Proč jsi myslela, že odtud odjedu?“ Sama o tom neměla ještě před dvěma týdny ani tušení. Čeho si její nejlepší kamarádka všimla, že to jí samotné uniklo?

Liberty se usmála. „Na ženu jako ty je Willowbrook příliš malý, Car. Jsi statečná a máš velké sny. Miluješ dobrodružství a vzrušení a...“ Obezřetně na Carys pohlédla.

„Copak?“ zeptala se Carys a zavzpomínala na nejlepší chvíle jejich přátelství. Na táboření, během něž je zastihla bouře, před

kteřou se zmáčené a rozesmáté schovaly v hospodě. Na oslavu Carysinych jednadvacátých narozenin, kteřou jí Liberty tajně přichystala a na kteřou dorazila celá vesnice. Na koncert jejich oblíbené kapely, na němž Carys vylezla na pódium a zpívala s jejich frontmanem. „Vyklop to, Lib.“

„Drama,“ odpověděla a rychle dodala: „Ale nemyslím to ve zlém.“

Carys se uchechtla. Byla vděčná, že má kamarádku, kteřá jí tak dobře zná. Drama bylo přesně to, po čem v současné době toužila. A dokud bude tady, kde si všichni pamatují její nehodu, žádné drama nezažije. Obyvatelé Willowbrooku byli jako její širší rodina – ale jakkoli milovala místo, kde strávila celý život, potřebovala pryč.

Potřebovala si najít své vlastní místo ve světě.

Nazítí si Carys pročítala nové inzeráty s nabídkami práce, když jí jeden z nich zaujal.

Hledáme zodpovědnou osobu, kteřá čtyři měsíce od 1. září do 31. prosince povede naši pařížskou kavárnu.

Carys poskočilo srdce. Vánoce v Paříži! S Liberty tam před několika lety strávily prodloužený víkend a moc si to tam užily. Navštívily známá místa, vyrazily na nákupy a ochutnaly všemožné laskominy. Carys byla ráda, že si může oprášit francouzštinu, a při představě, že by v tom městě prožila čtyři měsíce, jí srdce poskakovalo radostí. Četla dál:

Majitelé žádají zkušenou osobu, kteřá povede kavárnu a pod jejímž vedením bude jejich úspěšný podnik vzkvétat.

Musí mít manažerské dovednosti a umět jednat se zákazníky. Požadují zkušenosti v potravinářském průmyslu. Ubytování bude zajištěno.

Klikla na odkaz, který ji zavedl na jejich webovou stránku. Očekávala tradiční francouzskou kavárnu s vínovými nebesy a malými kulatými stolky na chodníku. Venku opravdu stálo několik stolů, avšak žádná nebesa na fotkách neviděla a budova byla zvenčí natřená veselou pastelovou barvou, která kontrastovala s šedými a smetanovými kamennými domy v okolí. Okenice v patře byly zelené, břidlicová střecha měla modrý nádech a ulice byla vydlážděná kočičími hlavami. Kavárna působila malebně a zároveň kultivovaně, výstředně, a přesto elegantně. Moderní cedule hlásala: „Kavárna U Zrzavého kocoura“. Carys vykulila oči. Podnik byl nádherný! Zařízený pohodlnými sedačkami v širokých oknech a zlatými lustry a lampami. Úplně zval dál. A... Skutečně to byly knihovny? Důkladně si prohlédla fotografie. Na jedné z nich byla zachycená vitrína s delikátními zákusky zvanými *pâtisserie*. Podle zveřejněného menu nabízeli i zapečené sendviče *croque-monsieur* a francouzskou cibulačku. I kdyby ji nepozvali na pohovor, stejně zatoužila kavárnu navštívit.

Začala psát e-mail.

Odpověď přišla následujícího dne.

Vážená Carys,

děkujeme za projevený zájem. Za necelé čtyři hodiny jsme obdrželi tři stovky e-mailů. Takovou reakci jsme upřímně nečekali.

Pokleslo jí srdce. Obrnila se před zdvořilým odmítnutím a četla dál.

Manažera potřebujeme najít poměrně rychle. S potěšením oznamujeme, že Váš e-mail dorazil mezi prvními třiceti. Prosíme, dejte nám vědět, zda byste měla čas zítra přesně v poledne na online pohovor.

To už se jí srdce rozbušilo radostí. Pozvali ji na pohovor!

3

Carys

Pokud by mohla soudit, pohovor proběhl velice dobře. Na majitele kavárny Ingrid a Marka udělalo dojem, že Carys mluví francouzsky, a ji uchvátilo, že před třemi lety investovali své životní úspory do kavárny a tvrdou dřinou z ní vybudovali úspěšný podnik. Jediná ošemetná chvíle nastala, když se jí zeptali na její zkušenosti s pohostinstvím. Carys se rychlým uvažováním a s využitím své představitosti vyhnula přímé odpovědi a majitele kavárny si získala svým nadšením a zápalem.

Proto pro ni byl naprostý šok, když jí ještě téhož večera dorazila odmítavá odpověď.

Ingrid vskutku nemarnila čas. Napsala:

Budu k Vám upřímná, Carys. Na pohovoru jste si vedla opravdu skvěle, ale vybrali jsme kandidáta s větší zkušeností v pohostinství. Nabídli jsme mu práci, kterou přijal. Snad jsem Vás příliš nezklamala.

Carys poklesla na duchu a vyhlédla oknem na sytě zelenou krajinu. Ingridina odpověď ji ranila. Moc si tu práci přála získat.

„Asi je to tak lepší. Trošičku jsem si přikrášlila skutečnost,“ přiznala se Carys Liberty téhož večera při večeři.

„Trošičku?“

Rošťácky se usmála. „Podala jsem brigádu u Psa a koroptve zajímavěji, než jaká doopravdy byla.“

„Car, ty zlobíš!“

„Moc jsem o tu práci stála.“

„No, teď už je to jedno. Představ si, kdyby ti tu práci *skutečně* dali. Určitě by ses cítila provinile, že nemáš potřebnou praxi.“

Carys přikývla. Stejně to už bylo jedno.

Její zklamání na ní ale bylo vidět, protože Liberty dodala: „Mrzí mě, že jsi tu práci nedostala, Car. Zvlášť když mluvíš francouzsky. Ale pokud chceš vést kavárnu, měla bys s tím nejdřív získat zkušenosti.“

„Asi ano.“ Po pravdě sama netušila, co chce dělat. Na to, aby to zjistila, měla však celé léto.

Alex přinesl mísu s rizotem, které uvařil, a postavil ji doprostřed stolu. Jídlo lahodně vonělo a Carys se při pohledu na růžové krevety v rýži seběhly sliny. „Vyrostla jsi na vesnici. Život ve městě bude výzva,“ podotkl. „V porovnání s Willowbrookem tam je ruch a shon a lidé nejsou tak přátelští jako tady.“

Carys se zazubila. „*Tobě* se život ve městě líbil. Liberty mi prozradila, že ti Willowbrook připadal moc tichý.“

Alex si vyměnil s Liberty úsměv. „Ano, to je pravda,“ uznal. „Ale už jsem si zvykl a nevím, jestli bych se dokázal vrátit do města. V metru se ti nikdo nedívá do očí, prodavači jsou úseční a nikdo si tam s nikým nepovídá jako tady. Možná si tam budeš připadat osamělá.“

Carys na to nic neřekla. Naopak by změnu uvítala a toužila vidět světla velkoměsta.

„Osamělá?“ Liberty se zasmála. „Pokud si někdo umí rychle najít přátele, je to Car. Nikdy nebude nikde osamělá.“

Carys u základní školy zpomalila. Blížilo se září a s ním začátek nového školního roku. Brzy se sem všichni vrátí.

Kromě ní.

Někdo jiný bude učit její žáky a poslouchat, co dělali přes léto. Znovu se jí sevřel žaludek. Jak týdny plynuly a žádnou práci

nenášla, cítila se stále hůř. Odejít ze školy jí najednou připadalo jako chyba. Rozhodla se správně? Měla si snad vzít víc času na rozmyšlenou? Neměla podat výpověď, až by si našla novou práci?

Z kabelky se ozvalo tlumené vyzvánění. Vytáhla mobil a při pohledu na cizí číslo na displeji se zamračila.

„Carys? Tady Ingrid z kavárny U Zrzavého kocoura. Můžeme si promluvit?“

Povytáhla obočí. „Ano, jistě.“

„Příští týden odlétáme do Austrálie, ale ten muž, kterému jsme nabídli práci, nepřijel. Napadlo nás, jestli byste měla stále zájem.“

„Ano!“ Rozbušilo se jí srdce. Rozesmála se. „Rozhodně ano!“

„Výborně.“ Z ženina hlasu zaslechla úlevu. A pak se zeptala: „Kdy nejdřív byste sem mohla dorazit?“

Před domem U Motýlice zastavilo taxi a Carys vynesla kufr ven. Liberty ji vyprovodila.

„Určitě to tak chceš?“

„Na sto procent,“ zalhala Carys. Právě teď si byla jistá tak na jedno procento. Nehodlala se však poddat nervozitě.

„Kdyby sis to rozmyslela, víš, že se můžeš kdykoli vrátit domů. Vždycky tu pro tebe budeme mít místo.“

Carys se usmála. „Ano, to vím. A už dost, jinak se rozbřečím. Popřej mi hodně štěstí.“

„Hodně štěstí. Povedeš si skvěle. A zamiluj si tě. Paříž netuší, co se na ni řítí.“

Carys se uchechtla. Byla smutná, a zároveň se těšila. Měla v úmyslu si to tam užít. Začne nanovo v městě světel, kde ji nikdo nezná – a nikdo nemá nejmenší ponětí o její nehodě. Byla ráda, že z nehody vyvázla bez viditelných zranění – jen po zátylku se jí táhla tenká červená jizva, jež jí sahala až do vlasů. „A nezapomeň,“ pověděla své kamarádce, „Paříž je odtud jen několik hodin cesty. Můžeš se na víkendy vracet domů.“

Liberty stékaly po tvářích slzy a také Carys měla na krajíčku. Chytila Liberty za ramena a slíbila: „Budu ti volat. Co nejčastěji.“

Liberty přikývla.

„Tobě i Alexovi prospěje, že budete mít čas jen pro sebe.“

„Ach, Car, tak to přece –“

Zvedla ruku. „Proto neodjíždím. Ne. Jen se na svůj odjezd snažím dívat z té lepší stránky.“ Zlomil se jí hlas. „Budeš mi moc chybět, Lib.“

Objaly se, pak se o sebe otřely tvářemi a zasmály se. Obě se marně snažily zastavit slzy. Carys zahlédla na chodbě Alexe. Taktně si držel odstup, aby jim dopřál soukromí. Byla mu za to vděčná.

„Dobře,“ prohlásila nakonec a zvedla kufr. Byl těžší, než by se jí líbilo, ale co si sbalit na cestu do Paříže? Nalehko tam přece nepojedete. „Raději půjdu. *Au revoir a à bientôt!*“ Nastoupila do taxi.

„Nezapomeň mi volat!“ křikla Liberty, když Carys stáhla okénko, aby jí naposledy zamávala.

„*Bien sûr!*“ Poslala jí vzdušný polibek a pohodlně se opřela. Taxi se rozjelo k nádraží.

Vystoupila z vlaku. Stejně jako když do města zavítala naposledy, i teď ji uchvátilo, jak málo času cesta do Paříže zabrala. Cestující vystoupili z vagonů a jako jednolitý proud se valili k východu z nádraží. Carys se nechala unést davem a celá nadšená vyšla na ulici. Velký kufr táhla za sebou. Cíl její cesty nebyl daleko, a tak se rozhodla jít pěšky, kochat se domy a poznat svůj nový domov.

Kavárnu U Zrzavého kocoura našla snadno. Růžovo-zelená budova stála na rohu ulice jako maják a představovala vítaný záblesk barvy v jinak šedivém dni na začátku září.

U přechodu se zastavila. Na ulici vládla dopravní špička. Motory aut řvaly a při zatroubení nadskočila. Míjely ji vozy, motorčky, kola i mopedy. Přejížděly z pruhu do pruhu a se skřípěním brzd

zastavovaly. Carys čekala, až jí zelený panáček na semaforu dá vědět, že může bezpečně přejít. I tak se ovšem rozhlédla na obě strany a silnici přeběhla co nejrychleji.

U stolků před kavárnou nikdo neseděl a kapky vody na nich prozrazovaly nedávný déšť. Světla kavárny zářila jako světlušky na zataženém nebi a lákala ji dovnitř. Zhluboka se nadechla, otevřela dveře a vešla dál. Ve vzduchu se vznášela vůně sladkých vafelí, česneku a čerstvě uvařené kávy. Na všech pohovkách i křeslech seděli zákazníci. Lidé se k sobě nakláněli, povídali si a smáli se, zatímco jiní si četli, nebo psali do notebooků položených na svých klínech. Pohled na ně ji naplnil radostí. Strávila tu teprve pár chvil a už teď si to tu zamilovala.

Carys zamířila k pultu, za nímž si mladá žena s vlasy ještě rudějšími než Libertyiny prohlížela své nehty. Když k ní Carys došla, žena si všimla obrovského kufru a zkoumavě si příchozí prohlédla. „Carys?“ oslovila ji.

„*Oui*,“ přisvědčila Carys nadšeně, ačkoli se v mandarinkově oranžových šatech a kozačkách s leopardím vzorem necítila moc dobře. Chtěla působit sebejistě a odvážně, ovšem už krátce po svém příjezdu pochopila, že Pařížané dávají přednost mnohem konzervativnějšímu stylu odívání.

Dívka se na ni neusmála, nijak ji nepřivítala. Nic. Místo toho jen francouzsky oznámila: „Povím Ingrid, že jsi tu.“

Brzy se vrátila i se svou nadřízenou. „Carys, vítej,“ pozdravila ji blondátá třicátnice se širokým úsměvem. „Pojď se mnou. Kufr si můžeš nechat v kanceláři.“ Ingrid budila dojem, že pochází ze Skandinávie, ovšem Carys nedokázala zařadit její přízvuk a angličtinu měla bezchybnou.

„To by bylo skvělé.“ Carys se toužebně ohlédla k vitrině s dorty a poté Ingrid následovala do zadní části kavárny.

Cestou se rozhlížela kolem sebe. Všimla si vyvýšené části v rohu zařízení knihovnou a křišťálovým lustrem, stejně jako různých koutků a výklenků se stolky, které nabízely soukromí. Kavárna

byla mnohem větší, než se zvenčí zdála. „Páni,“ vydechla. „Tohle místo je kouzelné.“

„Ano, má svůj půvab,“ přisvědčila Ingrid. „Snažili jsme se odlišit od běžných francouzských kaváren.“

Její partner Mark právě v kanceláři tiskl dokumenty a spěšně balil batůžek.

„Marku,“ zvolala Ingrid. „Carys je tu.“

„Výborně. Posad se.“ Poukázal na starožitnou koženou pohovku s měkkými polstáři, na níž spala zrzavá kočka svinutá do klubíčka.

„Zrzavá kočka!“ vykřikla Carys nadšeně a přisedla si k ní. „Jak se jmenuje?“

„Raoul.“

Kocour otevřel jedno oko, vrhl na Carys pohrdavý pohled a zas usnul.

„Je váš?“

„Zdědili jsme ho spolu s kavárnou,“ vysvětlila Ingrid. „Kavárna nese jméno po jeho dědečkovi.“

„A dobře to ví.“ Mark měl silný australský přízvuk. „Chová se tu, jako by mu to tu patřilo.“

Carys se zasmála. „Kočky už jsou takové, že?“ Naduté. Povýšené. Schopné zdrcující lhostejnosti.

Ingrid zvedla zápisník a pero. „Jak jsem řekla po telefonu, Markův otec je nemocný, proto jedeme do Austrálie pomoci s vedením jeho ranče.“

Mark zvážněl. „Bohužel nám dnes ráno volali. Táta je na tom hůř, proto musíme odjet co nejdřív. Obávám se, že nemáme čas ti tu vše ukázat. Ale ve zkratce s tebou projdeme to nejdůležitější.“

Carys polkla. Oni jí tu neukážou, co a jak? „To nevdáí.“

Ingrid se povzbudivě usmála. „Sepsala jsem ti několik poznámek.“

Carys sledovala její pohled – na stole ležel seznam s instrukcemi a nadpisy, například *měsíční výdaje, platy zaměstnanců, dodavatelé...*

„Budeme pryč čtyři měsíce až do konce roku. Není to dlouhá doba a podniky se daří,“ dodal Mark. „Máme kuchaře, který peče a vaří, a dva lidi na obsluhu, ale ve špičce musí všichni přiložit ruku k dílu.“

„Někteří naši zaměstnanci jsou – jak je to slovo?“ Pár si vyměnil pohled. „Náladoví.“

Mark přikývl. „Například náš kuchař Emile si nenechá sáhnout na kuchyň. Všichni ale mají svoje výstřednosti.“

Carys se usmála. „To nebude problém. Jsem zvyklá udržovat klid a přesvědčovat paličáky, aby udělali, co se po nich chce.“ Přesněji řečeno byla zvyklá přemlouvavět pětileté děti, aby si v klidu vyslechly pohádku a netahaly spolužáky za vlasy.

Ingrid navázala a Carys z jejího spěchu pochopila, že opravdu nemají moc času. „Pocházím z Nizozemí a Mark z Austrálie. Pyšníme se tím, že jsme vybudovali kavárnu s mezinárodní atmosférou, kde se každý může cítit jako doma.“

„Postarám se o to – aby se tu cítili jako doma.“ Moc se jí líbilo, že vybudovali místo, kde se můžou lidé scházet, kam může přijít kdokoli, a necítit se osaměle.

„Ano.“ Mark vstal. „Všechny informace o objednávkách a účtech máš sepsané v instrukcích a zaměstnanci ti ukážou, co a jak.“ Zdálo se, že se nemůže dočkat, až vyrazí na cestu. „Pracovala jsi v hospodě, že?“

Carys sebou v duchu škubla. Úplně zapoměla, že si pravdu o svých pracovních zkušenostech trochu upravila.

„Co jsi tam všechno dělala?“

Pracovala za barem, ale to si do životopisu nenapsala. Vzduch se jí zadrhl v plicích. Měla by přiznat pravdu. Už otevřela ústa, ale co by jim měla říct? Že přeháněla a nemá zkušenosti s vedením podniku? Pohlédla na jejich pasy a Markův batoh. Potřebovali vyrazit a být s jeho otcem. Nemohla je teď zklamat. A jak je těžké vést kavárnu? Učila se rychle. Navíc si ji tohle místo získalo hned, jak vešla do dveří. *Věděla*, že tohle je to dobrodružství, které

hledala. Tahle kavárna, tohle město – kde se toho tolik dělo a kde měla zaručenou anonymitu. A vzrušení.

Rozhlédla se po místnosti s barevnými zdmi a eklektickým nábytkem. Představila si příjemně zatuchlý vzduch kavárny a prohlédla si zrzavého kocoura, jenž spal vedle ní. Cítila, jak jí to vše prokluzuje mezi prsty. Srdce se jí rozbušilo panikou. Nemohla teď o tu příležitost přijít. Moc si tu práci přála a byla si jistá, že ji zvládne – a dobře.

„Aha. No, prakticky jsem ten podnik vedla.“ Jen trošku přeháním, pomyslela si. Fajn, trošku jim lžu. „Manažer Gary mě zná od dětství, a kdykoli musel odjet, svěřil hospodu mně.“ V duchu si poznamenala, aby mu zavolala pro případ, že by se ho chtěli telefonicky vyptávat. Garymu to nebude vadit. Představila si jeho hluboký, hrdelní smích, až mu přizná, že si trochu příkrášlila pravdu.

„Myslela jsem, že jsi pracovala jako vedoucí.“ Ingrid se zmateně mračila.

Carys se chytila za šátek kolem krku. Improvizuj, poradila si v duchu. „Ehm. Byla jsem asistentka vedoucího. V dny, kdy nebyl v práci, jsem měla vše na starosti. Jednala jsem tedy coby vedoucí.“ Narovнала ramena a sebevědomě se usmála. Navíc říkala pravdu. Částečně. Přijímala dodávky zboží, řešila nečekané změny směn a jednala s nespokojenými zákazníky. Nebylo jich mnoho – ve Willowbrook u znal každý každého a u Psa a koroptve vládla uvolněná atmosféra.

„No, to je báječné.“ Ingrid i Mark se viditelně uvolnili.

Tleskl. „Tak dobrá. Raději vyrazíme. Tady máš klíčky od bytu. Je malý, ale je v něm vše potřebné. Máš nějaké otázky?“

Carys potěžkala klíče. Měla snad milion otázek, ale žádná z nich jí nepřipadala natolik důležitá, aby kvůli ní zdržela jejich odjezd. Zavrtěla hlavou. „Doufám, že budete mít příjemnou cestu a tvůj otec se brzy uzdraví.“

Chvilí bylo ticho a pak Ingrid oznámila: „Moc mě mrzí, že je to všechno tak narychlo. Takhle jsem si předání kavárny ne-

plánovala. A... nemůžu ani popsat, jak moc pro nás kavárna znamená. S Markem jsme pro její úspěch vynaložili vše, co jsme měli. Kdyby jeho otec neonemocněl, neopouštěli bychom ji tu takhle.“

Carys slyšela v jejím hlasu dojetí, nervozitu i lítost. Bralo ji to za srdce. „Neopouštíte ji,“ namítla. „Na tenhle den jste se připravili a vaši zaměstnanci mi ukážou, co a jak.“

„Ano,“ přisvědčila. „Ale vést podobný podnik není nic lehkého. Pařížané umí být nároční zákazníci. Je těžké je potěšit. Městská kavárna není totéž jako vesnická hospoda.“

Carys bodl v hrudi pocit viny. Ihned ho však potlačila, odhodlaná své nové nadřízené nezklamat. „Ingrid, zákazníci jsou všude na světě stejní. Jsou to jen lidé. Udělám, co bude v mých silách, aby byli spokojeni.“

„Ano,“ odpověděla s úsměvem. „Věřím ti. Nejvíc mě na pohovoru s tebou zaujala tvoje *joie de vivre* a tvoje energie. Moc ses nám zalíbila.“

Carys se usmála. „Děkuju. A neboj se, Ingrid. Vaše kavárna je v dobrých rukách. Budu se o ni starat jako o vlastní. Slibuju.“

Odešli a Carys tak v kanceláři osaměla. Rozhlédla se kolem a zmocnil se jí strach. Netušila, kde začít. Narovнала rama a zhluboka se nadechla. „Teď to tu řídíš,“ připomněla si šeptem, „takže dělej, co je třeba, a postupně všechno pochyťíš.“ Tuhle mantru si opakovala už stokrát, a nikdy ji nezklamala. Při tom pomyslení se usmála. Vydala se za hlukem kavárny a přešla přímo k pultu.

Zrzavá servírka právě přenášela zákazníkovi díl dortu do krabice. Carys počkala, až zákazník odejde, a pak slečně nabídla ruku. „Jsem Carys,“ představila se. „Jak se jmenuješ?“

Dívka propálila nataženou ruku pohledem a nepotřásla si s ní. „Aurélie,“ odvětila.

Odmítnutí bolelo. Co má za problém? A proč Ingrid s Markem zaměstnali tak nepřijemnou osobu? V podniku jako tento byl

prozákaznický servis klíčový. Vybavila si Ingridina slova: *Někteří naši zaměstnanci jsou náladoví.*

Carys se odhodlaně obrnila.

Nenechá se touto nadurděnou servírkou zastrašit. „Aurélie,“ zopakovala vesele. „A jak se jmenují ostatní zaměstnanci?“

Aurélie mávla rukou. „Léo tu někde pobíhá a kuchař je Emile.“ Tvářila se lhostejně jako puberťačka ve škole. Opírala se o pult a prohlížela si nehty. Carys se rozhlédla a všimla si, že několik zákazníků čeká na objednávku a na několika stolech stojí špinavé nádobí. Pomyslela na děti, které učila. S pětiletými dětmi je snadné pořízení, ale i tak se mezi nimi tu a tam objevili drzouni. Narovнала ramena a vybavila si radu, kterou dostala během studia učitelství. *Vejděte do třídy, jako byste vstupovali na pódium. Místnost vám musí patřit. Ukažte jim, kdo je tu pán – svým sebevědomím.*

„Tak dobře, Aurélie,“ pronesla zvesela. „Pustíme se do práce. Obsluž zákazníky a pak mi pomůžeš sklidit stoly.“

Aurélii se po tváři mihlo překvapení. „Ty mi říkáš, co mám dělat?“

Carys potlačila překvapení. Za co si ta dívka myslí, že je tu placená? Povzbudivě se usmála. „Přece nechceme nespokojené zákazníky, že ne?“

Servírka si s povzdechem vytáhla zápisník a došla k jednomu ze stolů.

Carys se za ní dívala, pak zvedla ták a utěrku a pustila se do úklidu špinavého nádobí. Nic jí nepokazí náladu.

„Ty budeš Carys.“ Mladý muž se na ni usmál. Měl tmavé oči barvy roztavené čokolády. Cítila, jak se jí zachvělo nitro. „Naše nová šéfová?“

Nasadila okouzlující úsměv. „To jsem já.“

„Jsem Léo. Rád tě poznávám.“ Zazubil se. A představovala si to, nebo mu opravdu zajiskřily oči? Zrovna vyšel z kuchyně a hned

se jí představil. „Ingrid říkala, že jsi krásná a mladá,“ podotkl a mrkl na ni.

Carys se zasmála. „To mě balíš?“

„Samozřejmě. Lichotkami to vždycky dotáhnu daleko.“

Zakroutila hlavou. Neuniklo jí, že je pohledný. Vyšší než ona a vyzářovalo z něj typické francouzské sebevědomí.

„Tak jaký máš zatím z Paříže dojem? A líbí se ti byt?“ zeptal se. „Je pěkný?“

„Zatím jsem ho neviděla. Doslova před hodinou jsem vystoupila z vlaku. Kufr mám pořád vzadu.“

V šoku vykulil oči. „To není správné. Musíš být unavená – a určitě máš v plánu spoustu věcí. Co kdyby ses šla zabydlet a vrátila se zítra? Dneska to tu zvládneme.“

Carys se rozhlédla po rušné kavárně a zadívala se na Aurélii, která si povídala se zákazníkem. Servírka si všimla, že ji nová šéfová pozoruje, narovnal se, našpulila rty a se zákazníkem se rozloučila. „To je milá nabídka,“ odpověděla Carys, „ale dnes máme zkrácenou otevírací dobu. Ubytuju se pak.“

„Byt odtud není daleko. Aspoň že nemusíš každý den dojíždět.“

„Ty dojíždíš?“

„Ano. Bydlím v *dix-neuvième*. Poblíž Národní konzervatoře.“

Carys netušila, co to znamená, ale věděla, že Paříž je rozdělena do očíslovaných čtvrtí zvaných *arrondissements*, a domnívala se, že právě o tom Léo mluví.

„Jezdím metrem,“ pokračoval, „a v létě občas na kole.“

„To musí být příjemné.“

„Není.“ Zasmál se. „Francouzi jsou špatní řidiči. Jezdí příliš rychle, porušují všechna pravidla, a když se nevejdou na parkovací místo, klidně do sousedního auta narazí.“

Carys zamrazilo. Přitáhla si šátek ke krku.

Zadíval se na ni. „Není ti nic? Vypadáš, jako bys viděla ducha.“

„Cože? Ach, ne. Jen si říkám, že bude asi lepší, když budu jezdit metrem. Nebo chodit pěšky.“

Přikývl. Pořád vypadal nechápavě. A pak si všiml zákazníka, který se ho snažil upoutat. „Raději půjdu Gérarda obsloužit.“

Carys sledovala jeho pohled k muži u knihovny. „Znáš zákazníky jménem?“ Udělalo to na ni dojem.

„Ne. Vymyslel jsem si ho. Má rád sladké a vždycky si tu čte sbírku básní. Vypadá jako Gérard. Všem pravidelným zákazníkům dávám přezdívký.“ Zazubil se.

Carys byl hned sympatičtější. „To se mi líbí. Naučíš mě přezdívký i dalších zákazníků?“

„Jistě,“ prohodil přes rameno a odběhl pryč.

Vida, vida, vida. Zdálo se, že Aurélie a Léo jsou úplně protiklady. Co jí chybělo na ochotě, vynahrazoval on svým osobním kouzlem.

Carys se seznámila s půdorysem kavárny, s menu, s pokladním systémem i elegantním a až děsivě obrovským kávovarem. Okénkem do kuchyně pozorovala kuchaře při práci, ale zatím neměla čas si s ním promluvit – přednost měli zákazníci, které musela obsluhovat.

„*Bonjour*, madam,“ pozdravila Carys vřele mladou matku u vitríny. Svou nejlepší francouzštinou se zeptala, co by si ráda objednala.

„Jednou lívance, prosím,“ řekla žena a ukázala na své dvě děti, kterým, jak Carys hádala, bylo zhruba čtyři a šest let. „Ti dva se podělí.“ Vedle nich sedělo v dětské stoličce batole a nadšeně po sobě rozmazávalo jogurt.

„Jistě,“ odpověděla Carys a otočila se k chlapci a jeho mladší sestřičce. „Takže máte rádi lívance?“

Děti se stydlivě zazubily.

„Nemají moc chuť k jídlu,“ vysvětlila jejich matka. „Myslí si, že ano, ale oči mají větší než žaludky.“

Carys se uchechtla a předstírala, že si zvětšuje oči. Děti se rozesmály. „Jakpak se jmenujete? Ne, nechte mě hádat. Ty budeš Velké oko jedna a ty Velké oko dva?“

Děti si vyměnily pohled a rozesmály se na celé kolo.

„Ne?“ podivila se Carys. „Tak se nejmenujete?“

„Ne!“ vykřiklo starší dítě. „Jsem Fabien a tohle je Laura.“

„A naše sestřička je Lili,“ oznámila Laura pyšně.

Carys přikývla. „Ano. Velké oči, Velké oči a ještě jedny Velké oči. Přesně jak jsem si myslela.“ Posbírala menu a nechala je, ať se dosyta zasmějí. Zašla jim připravit pití a předat objednávku jídla kuchaři. Zatím byla s vývojem událostí spokojená. Tuhle práci si zamiluje.

Při nejbližší příležitosti otevřela dvoukřídle dveře do kuchyně, aby našla kuchaře Emila.

A spatřila ho přímo před sebou, protože kuchyň byla maličká. Na jedné straně se nacházel pracovní pult s lesklým kovovým příklopem, jenž spojoval kuchyň s kavárnou. Za Emilem si všimla širokého sporáku, polic plných sklenic a plechovek a obrovské lednice. Na opačném konci místnosti zahlédla dřez a myčku, kterou Léo právě plnil příbory a talíři.

Carys se usmála na Emila, jenž s pečlivostí michelinského šéfkuchaře připravoval na talíře tři porce ratatouille s párky. „Ahoj, jsem Carys,“ představila se s co nejdokonalejší francouzštinou.

Stěží jí věnoval pohled. Pokleslo jí srdce. Snad ne další nerudný a nespolupracující zaměstnanec?

„Nedokáže dělat víc věcí najednou,“ vysvětlil Léo, když zavřel myčku a pustil mycí program. Plácl Emila po zádech. „*Pas vrai, mon vieux?*“

Emile zamručel.

„Aha. V tom případě můžu s něčím pomoci?“ Moc ráda by zjistila, jak to v kuchyni funguje, a jak jinak se to naučit než si vyhrnout rukávy a přiložit ruku k dílu?

Léo se zasmál, netušila však proč. Emile se zarazil a zamračil se na ni. „*Non*,“ odpověděl rozhodně.

„*Non?*“ Začala být zoufalá. To k ní budou všichni zaměstnanci neurvalí?